

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 621718/1

בבית הדין הרבני האזורי באשדוד

לפני כבוד הדיינים:

הרב אברהם שמן – אב"ד, הרב מיכאל צדוק, הרב אברהם מאיר שלוש

התובע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד לורי גייזלר)

נגד

הנתבעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד אורית זריכי ועו"ד יגאל גולדשטיין)

הנדון: חיוב גירושין

פסק דין

לפני בית הדין מונחת תביעת האיש מיום כ"ה אייר תש"ע (9.5.10) כי בית הדין יחייב את אשתו לקבל את גיטה.

הצדדים הכירו בשנת 1995 לאחר שהאיש התאלמן ולטענת האשה הופיע האיש בחלומה ונישאו ביום כ"ח אלול תשנ"ט (9.9.99). לשני הצדדים הם נישואים שניים. לאיש ארבעה ילדים בגירים מנישואיו הראשונים ולאשה שלושה ילדים בגירים.

טענות הצדדים

לטענת האיש, לאורך כל נישואיהם הונתה ורימתה אותו האשה כאשר פעלה לאורך כל הדרך לניתוק האיש מילדיו, וזאת לצורך העברת כל רכושו לילדיה שבסופו של דבר הותירו את עסקו של האיש בחובות כבדים אשר במשך שנים מנסים ילדיו של האיש להסדיר. לדבריו, בזבזה האשה את כספו, לא תמכה וכיבדה אותו וסירבה לקיים איתו חיי אישות.

כן טענה ב"כ הבעל כי האשה חסרת תום לב כאשר בחקירתה ביום א' כסלו תשע"ה (23.11.14) מחד גיסא טענה שהיא בחרפת רעב במסגרת בקשה דחופה שהגישה להקדמת מועד דיון, ומאידך היא שותפה של עסק מצליח לטענתה, לממכר מוצרים חד פעמיים.

מאידך גיסא טען ב"כ האשה כי הצדדים חיו יחדיו כזוג נשוי לכל דבר וענין למעלה מעשר שנים מאושרות, עד אשר ללא שום הסבר, הצדקה או התראה נטש האיש את האשה והשאירה לבדה, מנותקת ממנו ומהחיים אליה הורגלה במחיצתו. בדבריה אמרה כי האיש ניתק את מכשיר הטלפון של האשה וילדיה ופיטר את האשה וילדיה מעבודתם בעסק המשפחתי שלא כדין.

האשה הכחישה כי היא היתה המקור לסכסוך בין האיש לילדיו ופעלה לניתוק האיש מילדיו. לדבריה, אין לדברים אחיזה במציאות וכי הבעל היה מסוכסך עם ילדיו שנים קודם שהכיר את האשה.

האשה בתביעתה לשלום בית, אותה הגישה ביום כ"ט ניסן תשע"א (3.5.11), גוללה את השתלשלות הדברים מנקודת מבטה, וטענה כי ילדיו של האיש מנישואיו הראשונים, שכספו

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ורכושו של הנתבע עמדו מאז ומעולם בראש מעייניהם, השתלטו על נכסיו של האיש, ובמשך השנים סחטו אותו, ואף נטלו והשתלטו על כמעט מלוא רכושו ונכסיו. לדבריה, ילדיו של האיש לחצו עליו לחתום על הסכם ממון טרם נישואיהם שנחתם ביום כ"ז אלול תשנ"ט (8.9.99), יום לפני נישואיהם.

לאחר נישואיהם רכשו בני הזוג בית בגן יבנה שנרשם על שם שניהם בו חיו במהלך כל השנים כאשר שורה אהבה גדולה ביניהם. לדבריה ביום כ' אייר תש"ע (4.5.10) נטש אותה בעלה לבלתי שוב וביטל את כל הוראות הקבע. בתביעתה לשלום בית ביקשה כי בית הדין יפעל לשכנע את בעלה לחזור לחיי שלום בית, ולחילופין, אם יעמוד האיש על תביעתו לגירושין, יש לחייבו בכתובתה ובפיצויי גירושין.

בדיון האחרון שהתקיים ביום ד' אלול תשע"ו (7.9.16) טענה האשה כי: "אין גט עד שאקבל מה שמגיע לי". בהקשר לכך, לאשה תביעות רכושיות רבות, וביניהם כפי שכתב ב"כ האשה בסוף סיכומיו:

א. תביעת מזונות אשה רטרואקטיביים בסך 130.000 ₪ ומזונות חודש בחודשו בסך 10.000 ₪.

ב. תביעת מדור בסך 7916 ₪.

ג. מחצית התמורה שהתקבלה ממכירת הדירה בנהריה בסך 250.000 ₪ בצמוד למדד מחירי הדיר.

ד. מחצית משווי החנויות אשר הוכרחו אל ילדיו של הבעל.

ה. מחצית יחידת נופש קלאב הוטל אילת.

מנגד, טענה ב"כ האיש כי האיש כיום חסר כל. את הבית המשותף בגן יבנה אותו רכשו במימון הבעל, מכרו והתחלקו בשווה כאשר האשה קיבלה 625000 ₪ אף על פי שהאשה לטענותיו לא תרמה מאום ברכישת הבית למימונו, מה עוד שהאשה לקחה את כל הריהוט המשותף בשווי 200.000 ₪ שמחציתו תובעים כי האשה תחזיר.

ביום כ"ח שבט תשע"ה (17.2.15) נחקר האיש ע"י ב"כ האשה. בחקירתו טען בין שאר דבריו כי:

חיינו יחד כעשר שנים... החיים שלנו בשלוש שנים אחרונות לא היו בסדר, גם לפני כן לא היה מאה אחוז.

לדבריו, האשה ניצלה את טוב ליבו ושכנעה אותו להוציא עליה הוצאות רבות ובכללם שילם עשרה תיקי הוצל"פ מחובותיה בעבר. האשה חשפה כתבי הבעל מיומנו שכתב ביום י"ח אלול תשס"ה (22.9.2005):

"וד. (האשה) הכנסתי אותה לגור אצלי. בשבוע הראשון ד. (האשה) הוכיחה את עצמה. היתה מנקה, מנהצת מבשלת ומכבסת סוג א. א. אני מאוד התרשמתי ממנה... אמרתי לה כל הגברים שאת יצאת איתם לא ידעו להעריך אותך לכן את נשארת איתי לצמיתות. אני לא מוכן לוותר עליך כי את אשה מיוחדת."

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

דיון והכרעה

לאחר עיון בית הדין בכל החומר הרב המצוי בתיק, ובכלל זה פרוטוקולי הדיונים והמסמכים שצירפו הצדדים, לא מצא בית הדין אסמכתאות לטיעוני האיש נגד האשה. ההיפך, מיומנו של האיש, בו תיעד את הרגשותיו ויחסיו במשך השנים, מתוארת האשה כמסורה וחרוצה כאשר האיש שבע רצון מתפקודה ומהתנהגותה.

אמנם מדובר בנישואים שניים של שני הצדדים, כשלכל צד ילדים מנשואיו הראשונים. דרכו של עולם שמצב זה מורכב והוא גורם למתחים וחוסר יציבות בחיי בני הזוג. המשפחה הגרעינית של הצד החלש מנסה לשפר את מצבה הכלכלי על חשבון, ואילו הצד השני החזק, רואה בכך סכנה לאיבוד נכסי המשפחה, ובמקרה זה ניצול והשתלטות של צד האשה על נכסי האיש. במהלך חיי הנישואין התפתח סכסוך קשה ומתמשך בין שתי המשפחות הגרעיניות כאשר האיש נקרע בין ילדיו שלו לבין האשה. במידה מסוימת האיש בחר באשה, שילב את ילדיה בעסקיו, דבר שגרם לניתוק שלכעשר שנים מילדיו.

הצדדים חיו ברמת חיים גבוהה, תוך כדי שילדיה הם מנהלים את העסק שבשנים האחרונות צבר חובות כבדים וקרוב היה לפשיטת רגל. בשלב זה כנראה נחלצו לעזרתו ילדיו של האיש, חלק גדול מהחוב שולם ממכירת נכסיו של האיש כולל הדירה בנהריה, ואת יתרת החוב משלמים ילדיו שקיבלו את עסק אביהם לידיהם בחזרה.

במקביל, חש האיש כי הוא מנוצל על ידי האשה וילדיה בצורה שלטענתו הביאה אותו לפי פחת ואיבוד נכסיו. לכן מאס באשתו והחליט לתבוע לגרשה. האיש נקט צעד חד צדדי, ללא הידברות עם האשה, ובהפתעה נטשה ועבר להתגורר בכתובת חסויה.

בית הדין סבור שאין הצדקה לצערו הדרמטי של האיש בנטישת האשה והיה עליו לנסות לייצב את חייו עם אשתו תוך הידברות בסיסית ובמידת הצורך בליווי טיפול זוגי מקצועי. אין לקבל צעד חד צדדי, פתאומי, בוטה וללא התראה מוקדמת. גם אם נכונות טענותיו של האיש, כי האשה ניצלה אותו לטובת בני משפחתה ובזבזה את כספו, אין בכך להוות עילת גירושין. זכותה של אשתו לשכנע את בעלה להוציא ממון למטרות שהיו חשובות לה. הבעל איש עסקים ובוגר, נתן את כספו מרצונו ואין לו להלין אלא על עצמו.

את טענת ב"כ האיש כי האשה הזמינה משטרה כדי להרחיק את האיש והחליפה את מפתחות הבית המשותף, ובכך רוצה ללמד כי גם האשה מאסה בבעל וחפצה להתגרש, טענה זו דינה להדחות, מאחר שאירועים אלו התרחשו לאחר נטישת האיש את האשה, והיו אלו תגובות סבירות לחששות האשה להמשך פעולות חד צדדיות של האיש.

כאמור בית הדין סבור היה לאורך רוב ההליך שהתנהל לפניו כי אכן האשה היתה כנה בתביעתה לשלום בית.

למרות האמור לעיל, בדיון האחרון שהתקיים ביום ד' אלול תשע"ו (7.9.16), היה ניכר באופן ברור כי האשה כבר לא חפצה בבעל, אינה רוצה לחזור אליו, רוצה בגירושין ממנו ומעכבת את קבלת גיטה כאמצעי לחץ לקבל מהאיש את תביעותיה הכספיות. וכפי שאמרה: "אין גט עד שאקבל מה שמגיע לי". לאורך כל הדיון הארוך שהיה במעמד הצדדים, וגם במעמד כל צד בנפרד בהסכמת הצדדים, לא נשמעה אפילו פעם אחת רצון של האשה לחזור לחיי שלום בית.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

על כן לאור האמור לעיל מחליט בית הדין כי שני הצדדים מאסו זה בזה, אינם רוצים בקשר הנישואין ודינם כמורדים זה על זה. לכן חייבים הם להתגרש ובהסתמך על עיקר דברי רבינו ירוחם שבנדון.

נושא הרכוש

האשה תובעת לקבל מחצית מנכסיו של האיש וזאת בהתאם להסכם ממון שחתמו עליו טרם נישואיהם, שבו נאמר, לטענתה, כי אם נישואיהם יארכו למעלה מחמש שנים, תהיה לה זכות למחצית מנכסיו, האיש טוען כי איבד את כל נכסיו ואין טעם לכל תביעותיה.

בית הדין סבור כי מאחר שהאיש טוען כי כיום אין לו נכסים והאשה לא הוכיחה אחרת לכן אין טעם לדון בדבר.

דוקא מפסק דין של הרשם בתיק הוצל"פ שמיום כ"ז אייר תשע"ד (27.5.2014) שצירף ב"כ התובעת, שם התנהלה תביעת בת האשה נגד האיש בדבר פיצויים המגיעים מפיטוריה מעסק האיש, אפשר ללמוד כי לא הוכח שכיום יש לאיש נכס כל שהוא. לא הוכח שהאיש הבריח נכסיו לילדיו כטענת האשה, שהרי הרשם חייב את האיש בתשלומים חודשיים לסלק את חובו, ולא מצא לנכון להכריז על הנכסים כל שהם של האיש ולפעול לכינוס נכסים לסלק את חובו לבת התובעת. למעשה, הרשם חייב את האיש לשלם 4.000 ₪ לחודש לבת האשה מתוך ההקצבה החודשית שכנראה מקבל מילדיו. לכן ודאי לא הוכח שיש נכס כל שהוא לאיש, אותו יש לחלק עם האשה.

זאת ועוד, על פי האמור בהסכם הממון בסעיף 12, עליו מסתמכת האשה בתביעתה לקבלת מחצית מנכסיו של האיש, לא ניתן יהיה לחייב את האיש. סעיף זה אינו ברור וסותר את סעיף 7 (א) להסכם בו נאמר:

"(א). כל רכוש מכל מין וסוג המצוי ביום חתימת ההסכם בבעלותו של צד, ו/או רכוש שיועבר לצד לאחר חתימת ההסכם, בכל דרך שהיא, לרבות מתנה, ירושה, רכישה, יחשב כרכושו של אותו צד, ולצד השני לא תהיה כל זכות או תביעה לגבי אותו רכוש.

...

(ג). רכוש היחיד שיחשב כרכוש משותף, יהיה רכוש שנרכש במאמץ משותף של הצדדים ונרשם על שם שניהם."

ובסעיף 12 נכתב:

"מוסכם בזאת בין הצדדים שהוראות הסכם הנוגעות לזכויותיו של צד ברכושו של הצד האחר, יחולו רק במקרה שהצדדים יחיו במשותף תקופה שלא תפחת מחמש שנים שתחל במועד חתימת הסכם זה."

מעיון בהסכם לא נמצא הוראות בהסכם הנוגעות לזכויותיו של צד ברכושו של האחר, ולכן אין רלוונטיות לסעיף 12, מה עוד כי גם אם יש ספק בפרשנות סעיף זה, ההלכה קובעת כי יד בעל השטר על התחונה ואין לחייב מכח השטר אלא חיובים ברורים.

לא למותר לציין כי הצדדים חלקו בשווה בתמורת מכירת בית משותף שקנו הצדדים כאשר האשה קיבלה 625,000 ₪ וגם נטלה את כל תכולת בית בשווי 200.000 ₪ לטענתו של האיש.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בית הדין דוחה את טענת ב"כ האשה כי לאור תשובותיו של האיש בדיון האחרון בו נחקר שחזר וענה שאינו זוכר, יש להתייחס לכך כנתבע שמסרב לענות, ולכן יש לקבל במלואה את תביעת האשה מאחר שלשתיקתו של בעל דין משקל ראייתי לחובתו כאמור בשו"ע חו"מ סימן פ"א. בית הדין דוחה טענה זו מאחר שבדיונים קודמים ענה הבעל בחקירתו, מה עוד שבנדון דידן אסמכתאות רבות שצירפו ב"כ הצדדים התומכות בגירסת האיש כאמור לעיל.

בנושא המזונות, מפנה בית הדין את האשה להחלטת בית הדין מיום ד' תמוז תשע"א (6.7.11) בה נאמר:

"לאחר עיון בבקשת ב"כ האשה מיום כ"ח סיון תשע"א (30.6.11) ולאחר שמיעת דברי הצדדים, מחליט בית הדין כי בשלב זה, ומאחר שההכנסה היחידה המוכחת עד כה לבעל היא דמי הביטוח לאומי שהם סך 1800 ₪, לכן בית הדין מחייב את הבעל בסך 900 ₪ לחודש צמוד למדד יוקר המחיה, וזאת עד החלטה אחרת של בית הדין."

החלטה זו לא השתנתה, לא הוגש עליה ערעור ונסיבות נתינתה לא השתנו – כלומר לא הוכח כי לבעל יש הכנסות עצמיות נוספות (כמובן לא ניתן להחשיב כהכנסה, ההקצבה והתמיכה שמקבל מילדיו). כמו כן ביום ג' כסלו תשע"ה (25.11.14) ניתנה החלטה שמקפאיה את חיוב המזונות הנ"ל וזאת:

"לאחר הודאת האשה כי היה לה עסק במשך תשעה חודשים, הרי התערערה זכותה למזונות לפחות למשך התקופה האמורה..."

זמן רב עבר מאז, ונראה כי האשה זנחה את התביעה למזונות לאור הנתונים העגומים, ומאחר שכנראה אין בידיה להוכיח כי לאיש הכנסות נוספות.

לפיכך מחליט בית הדין כדלהלן:

א. האשה חייבת לקבל את גיטה.

ב. לאור האמור לעיל, ומאחר שהאיש הוא הגורם לגרושין, לכן עקרונית האשה זכאית לכתובתה, וזאת לאחר שתמציא אותה לבית הדין, תיבחן כשרותה ויפסק ערכה וסכומה.

ג. בית הדין דוחה את תביעת האשה לפיצויי גירושין וקובע כי בנדון זה לא התקיימו התנאים שבהם נפסקים פיצויים שכאלה. בית הדין מבהיר כי פיצויי גירושין נפסקים לעתים לצורך הסדרת גט וניתנים כתשלום עבור הסכמת האשה להתגרש בגירושין שנגרמו שלא באשמתה ושלא ברור אם ניתן לחייבה בגירושין. ברור שאין זה המצב בתיק שלפנינו שבו גם האשה חפצה בגירושין.

ד. על המזכירות לקבוע מועד לסידור גט.

ה. ניתן לפרסם בהשמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום ג' בטבת התשע"ז (1.1.2017).

הרב אברהם מאיר שלוש

הרב מיכאל צדוק

הרב אברהם שמן – אב"ד